

Haldokolva volt jelen s messze már, szemében néma könnyek, úgy látta, látta, hogy nézünk, míg a kéz még nem keresett más kezet, és volt az asztal és virág az asztalon, és gyenge hang, mely kérte, kérte még, mondjunk imát vagy aztán csendben lélegezve megtört, elakadt.

SZIJJ FERENC FORDÍTÁSA

Richard Siken

Seherézádé

[SCHEHERAZADE]

Mesélj arról az álomról, amelyben kihúzzuk a testeket a tóból,
és meleg ruhát adunk rájuk ismét.
Késő volt, és senki nem tudott aludni, a lovak pedig futottak,
ameddig el nem felejtették, hogy lovak.
Ez nem olyasmi, mint egy fa, ahol a gyökereknek valahol véget kell érniük,
ez inkább olyan, mint egy szám a rendőr rádióján,
feltekertük a szőnyeget, hogy táncolhassunk, és a napok
ragyogó pirosak voltak, és ahányszor csókolunk, megjelent egy másik alma,
hogy gerezdekre vágjuk.
Kövesd a fényt az ablaküvegen át. Azt jelzi, dél van, azt jelzi,
vigasztalhatatlanok vagyunk.
Meséld el, hogy ez mind, és a szerelem is, tönk्रे fog tenni minket.
Ezek, a testeink, a fény birtokai.
Mondd, hogy soha nem fogunk hozzászokni.

Tengerparti improvizáció

[SEASIDE IMPROVISATION]

Lecsatolom a kezeimet és neked adom, de neked nem
kell, így visszaveszem őket,
és visszateszem őket fordítva, a rossz csuklókra. Az udvar sötét,
a paradicsomok a fehérre meszelt fal mellett vannak,
az asztalon heverő könyv Spanyolországról szól,
az ablakok be vannak
ragadva.
Ma este hó paláستtal fedett városokra
gondolsz, és rád meredek úgy, mintha egy ablakon át
számlálnám a madarakat.
Boldogságot akartál, nem hibáztathatlak ezért,

és néha röhejesnek hangzik egy száj, ami örömről fecseg,
de mondd, hogy
szereted ezt, mondd, hogy nem vagy boldogtalan.

Kiszámoltad, számítász a bajra.

A tengerparti város. Az elektromos kerítés.

Rajzolj egy kört krétával. Képzeld el, hogy egy állandó fénysugárban
állsz. Képzeld el a megadást. Képzeld el, hogy haszontalan vagy.

Egy kő az úton azt jelenti, a tea még nincs készen,
egy kő a kézben azt jelenti, hogy valaki mérges, a kő benned még mindig nem
ért le a fenékre.

NYÁRI ÉVA SAROLTA FORDÍTÁSA

C. K. Williams

Kanális

[CANAL]

A szinte ízletesen beteges, nyirkos, sötét alga, mely köves peremét borítja, áramlatának poshadt gazdagsága, mely véletlenszerűen köp fel hulladékot, döglött halat, kenyérhéjat, óvszert, mindez lassú szennykásaként kavarodik a téli ég soktonnás súlya alatt, mely még jobban elsötétít mindent, lehetetlen, de még jobban besározza a szemetet, gyümölcsöt, papírt, leveleket, a vizet.

Mégis, ahogy mellette baktatok fagyoskodva, úgy tűnik, elragad, magába von a formája, szivárgása; a csípős szélben egy és ugyanaz a dolog vagyunk, ez a homályos, üvegkemény fedél, mely felett sirályok emelkednek és zuhannak, ez a fakó réteg, mely sűrűn, mint a sötétség, a közömbös épületek közt kanyarog, velem egy személyt alkot, egy egységet, nem számító képzelgésen keresztül,

hanem mintha egy „valaki” tényleg egy „valami” érző szelleme lehetne, mintha pusztán attól, hogy ezt a tétlen fodrozódást nézem, feljönne bennem mindaz, ami valaha hozzáért, átment rajta, elpusztult, és lebomlott benne, mindaz, amit nyirokként magába rejt ez a halálárok, ez a bárka, ez a sajátos jel; átvétül fölötte egy sóvárgó lélek, a legmélyén csend, békés nyugalom.

RÉDER FERENC FORDÍTÁSA